

РЕШЕНИЕ

№ 5981

гр. София, 18.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ

при участието на секретаря

като разгледа докладваното от НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ Гражданско дело № 20221110143606 по описа за 2022 година

намери следното:

Производството е по реда на чл. 422 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „Й Б ЕАД, в качеството му на правопреемник на „Т Б ЕАД, против О. А. Ц., с искане да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца сума на обща стойност от 885,05 лв., от които 127,95 лв., представляващи сбор от пет на брой лизингови вноски за предоставено от лизингодателя – ищец мобилно устройство Huawei P20 Lite Dual Blue, както и 470,26 лв. формирани като сбор от дължимите четиринадесет на брой лизингови вноски за предоставено мобилно устройство Huawei Mate 20 Dual Blue. В сбора на общо претендираното от ищеца вземане са включени и 124,98 лв., представляващи начислена неустойка поради неизпълнение от страна на ответника на задължения произтичащи от договор за предоставяне на мобилни услуги. Ищецът твърди, че ответникът дължи и сума в размер на 161,86 лв., която се явява разлика между стандартната и преференциалната цена за полученото от ответника мобилно устройство с договорената отстъпка поради сключен абонаментен план по договор за мобилни услуги. Ищецът сочи, че процесните вземания са обективирани във фактура № 7298584131/01.01.2020 г., издадена за отчетен период 01.12.2019 г. – 31.12.2019 г., с падеж 16.01.2020 г. За посоченото вземане ищецът е депозирал заявление по реда на чл. 410 ГПК, поради което в негова полза е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 9062/2022 г., по описа на Софийски районен съд, 177 с-в. Ищецът поддържа, че в отношението му с ответника е налице облигационна връзка по силата на сключени писмени договори за мобилни услуги, договори за лизинг и допълнителни споразумения към посочените. В тази връзка сочи, че съгласно

сключените от страните договори за лизинг, в полза на ответника са предоставени следните мобилни устройства - Huawei P20 Lite Dual Blue с обща лизингова цена в размер 588,57 лв. и Huawei Mate 20 Dual Blue с обща лизингова цена в размер 772,57 лв., като поддържа че устройствата са предадени на лизингополучателя. Твърди, че съгласно Допълнително споразумение към договора за мобилни услуги от 06.08.2019 г., ответникът е приел условията на ищеца за предоставяне на мобилна услуга по абонаментен план „Тотал +“ с продължителност от 24 месеца и месечна цена съгласно тарифния план в размер на 49,99 лв. Поддържа, че доколкото липсва изпълнение на задълженията произтичащи от сключеното споразумение, в тежест на ищеца е начислена неустойка в размер на три абонаментни месечни такси, съгласно раздел III, т. 2 от Допълнителното споразумение към договора за мобилни услуги. Ищецът сочи, че неизпълнението по договора за мобилни услуги от страна на ответника е обусловило и претенцията му за заплащане на разликата между стандартно обявената цена на предоставеното по договора за лизинг устройство Huawei Mate 20 Dual Blue и определена преференциална обща лизингова цена въз основа на договорения между страните месечен абонаментен план за предоставяне на мобилна услуга. Ищецът моли съда да постанови решение, с което да установи правото му на вземане по отношение на процесните суми, ведно със законната лихва за забава от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 21.02.2022 г. до окончателното му изплащане. Претендира разноски. В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът подава отговор на исковата молба. Оспорва предявените искове като неоснователни и недоказани. Соци, че ищецът не е изпълнил надлежно задълженията, произтичащи от чл. 12 от Общите условия към договора за лизинг от 04.05.2018 г. доколкото не е отправил уведомление до лизингополучателя, в което да обективира волята си, че счита дължимите вноски по договора за предсрочно изискуеми. Поддържа, че претенциите на ищеца във връзка със задължението за заплащане на пет на брой, респективно четиринадесет на брой лизингови вноски за предоставените съгласно договорите за лизинг мобилни устройства са недоказани. В тази връзка отбелязва, че липсва справка от счетоводството на дружеството – ищец, от която да бъде видно какви са постъпилите плащания по договора, съответно стойността на непогасения остатък. Релевира възражение за изтекла погасително давност по отношение на непогасения остатък от вземането на ищеца. Счита, че при позоваване от страна на ищеца на чл. 12 от Общите условия към договора за лизинг, същият не е конкретизирал въз основа на коя от хипотезите в посочената разпоредба обосновава исканията си. Поддържа, че ищецът не е изложил аргументи в подкрепа на основанието поради, което претендира заплащането на неустойка по договора за мобилни услуги. Счита за недоказано и обстоятелството относно прекратяването на договора за мобилни услуги, съответно претенцията на ищеца за 161,86 лв., представляващи разликата между стандартната цена на предоставеното по договора за лизинг мобилно устройство и договорената преференциална лизингова цена. Моли съда да отхвърли предявените искове. В писмено становище от 15.03.2023 г. ищецът е направил уточнения по заявените искови претенции с оглед оспорванията от страна на ответника. Соци, че по отношение на претендираните вземания за дължимите лизингови вноски, изискуемостта на посочените е настъпила с прекратяване на срока по договорите, а именно 04.04.2020 г., съответно 04.01.2021 г. Поддържа, че към

датата на депозиране на заявление по реда на чл. 410 ГПК, падежът на дължимите плащания е настъпил, поради което счита, че не е необходимо отправянето на уведомление до ответника за обявяване на предсрочна изискуемост на посочените вземания. Намира направеното възражение за изтекла погасителна давност за неоснователно. По отношение на претендираната неустойка сочи, че основанието за начисляването ѝ е свързано с неизпълнение на задълженията по договора за предоставяне на мобилни услуги, като отбелязва, че доколкото ответникът не е заплатил своевременно дължимите абонаментни такси е налице правен интерес от начисляване на неустойка, съгласно условията в Допълнителното споразумение, договорено между страните. В тази връзка е приложил към становището си и счетоводна справка, от която да бъде установено, че ответникът е заплатил част от дължимите месечни вноски със забава. Счита, че размерът на претендираната неустойка е съобразен с установеното по договора. По отношение на претенцията за разликата в цената на предоставеното по договора за лизинг мобилно устройство Huawei Mate 20 Dual Blue, сочи че предоставената преференциална цена по договора за лизинг е обусловена от изпълнението на договора за мобилни услуги, съответно Допълнителното споразумение, с което между страните е договорено предоставянето на услуга по тарифен план „Тотал +“. В тази връзка счита, че неизпълнението на договора за мобилни услуги е предпоставка за претенцията за възстановяване на стойността на разликата в цената на предоставеното устройство. Поради изложеното моли съда да уважени предявените искиви претенции.

В съдебно заседание страните са редовно призовани. Ищецът изпраща представител, а ответникът се представлява от назначения от съда особен представител, като страните поддържат исканията си.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното: СРС, 177-ми състав е сезиран с първоначално обективно, кумулативно съединени положителни установителни искиве с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 92, ал.1 ЗЗД. Спорното материално право е обусловено от осъществяване в обективната действителност на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) наличието на валидно възникнало облигационно правоотношение между страните по договор за лизинг, респективно договор за мобилни услуги; 2) ищецът да е предоставил на ответника предмета на договора за лизинг, съответно да е изпълнил надлежно задълженията си произтичащи от договора за предоставяне на мобилни услуги; 3) страните да са уговорили валидна клауза за неустойка в случай на неизпълнение на задължение по договора; 4) наличието на обусловеност между предоставената по договора за лизинг преференциална цена за предоставения в полза на лизингополучателя мобилен апарат и изпълнението на договора за мобилни услуги.

По отношение на исковите за лизингови вноски: По делото са представени два на брой договори за лизинг, а именно - договор за лизинг от 04.05.2018 г., по силата на който на ответника, в качеството му на лизингополучател, е предадено за временно и възмездно ползване мобилно устройство Huawei P20 Lite Dual Blue, срещу цена от 588,57 лв., дължими в рамките на 23 месеца, при месечна лизингова вноска на стойност 25,59 лв.,

както и договор за лизинг от 04.02.2019 г. с предмет на договора мобилно устройство Huawei Mate 20 Dual Blue, предоставен за срок от 23 месеца срещу месечна вноска от 33,59 лв. Съгласно чл. 4 от посочените, с подписването на договора в полза на лизингополучателя са предадени мобилните устройства, предмет на сключените договори. Видно от съдържанието на чл. 342, ал. 1 ТЗ е задължението на лизингополучателя да заплати възнаграждение в полза на лизингодателя за предоставянето за временно ползване на вещ, предмет на договора. С подписването на договора за лизинг, ответникът е удостоверил получаването на мобилните устройства от лизингодателя, за което обстоятелство същият дължи заплащането на възнаграждение в размер установен съгласно погасителния план по договора. В съдържанието на приложената по делото от ищеца фактура № 7298584131/01.01.2020 г. с отчетен период 01.12.2019 г. – 31.12.2019 г. и падеж 16.01.2020 г. е посочено, че ответникът дължи вноски по договора за лизинг на стойност 598,21 лв. В становището си по отговора на исковата молба ищецът е посочил, че дължимите лизингови вноски са начислени с оглед обявяването им за предсрочно изискуеми. По делото не са ангажирани доказателства относно упражняването на потестативното право на ищеца да развали договора за лизинг при наличието на някоя от хипотезите по чл. 10 от Общите условия /ОУ/ към същия, съответно да обяви вземанията по договора за предсрочно изискуеми по реда на чл. 12 ОУ. В съдържанието на посоченото отбелязва, че прекратителното действие на договорите е настъпило с изтичането на срока им на действие, поради което счита, че претендираните вземания са изискуеми именно от този момент. От приложените от ищеца писмени доказателства не се установява моментът, в който ответникът е преустановил плащането на задълженията произтичащи от договора, съответно какъв е размера на непогасения остатък от дължимите възнаграждения по представените договори. С оглед ангажираните по делото писмени доказателства, съдът намира че стойността на претендираните пет, съответно четиринадесет на брой лизингови вноски не се установява безспорно, поради което претенциите на ищеца следва да бъдат отхвърлени.

По отношение на иска за неустойка: По делото са представени Договор за мобилни услуги от 27.04.2015 г. за предпочетен номер +359897669033, ведно с Допълнително споразумение от 04.02.2019 г. и Допълнително споразумение от 06.08.2019 г. Видно от съдържанието на споразумението от 06.08.2019 г. е, че ответникът е приел условията на ищеца, в качеството му на оператор на мобилни услуги, за използването на мобилен тарифен план при фиксирана стойност с цена за месечен абонамент в размер на 49,99 лв., дължими за период от 24 месеца. Ищецът обосновава правния си интерес относно стойността на претендираната неустойка въз основа на твърдението, че ответникът не е заплатил своевременно дължимите месечни абонаментни такси по издадените от дружеството фактури. Видно от съдържанието на приложената счетоводна справка е обстоятелството, че по отношение на издадените фактури от 01.09.2019 г. и 01.10.2019 г. е налице забава на плащането от страна на ответника доколкото в чл. 27 от Общите условия на „Теленор България“ ЕАД е предвидено, че заплащането на използваните услуги се извършва ежемесечно в срока, посочен във фактурата, но не по – късно от 18 дни след датата на издаването ѝ. С оглед приложените писмени доказателства, съдът счита че уговорената неустойка в раздел III, т. 2 от Допълнителното споразумение към договора за мобилни услуги намира приложение в хипотези на неизпълнение на задължения по

договора от страна на ответника, послужило като основание за прекратяване на облигационната връзка между страните. Във връзка с обстоятелството, че ищецът не е представил доказателства относно прекратяването на договора по вина на ответника, съответно упражняването на правото му да развали сключения договор и да начисли неустойка, следва че в негова полза е възникнало единствено правото на претенция за неустойка за забава, съгласно чл. 27 от Общите условия на „Теленор България“ ЕАД. В тази връзка съдът намира предявения иск по чл. 92, ал. 1 ЗЗД за неоснователен.

По отношение на претенцията за признаване на вземането на ищеца за разликата между стандартната цена на предоставеното на лизингополучателя мобилно устройство и договорената преференциална цена: В предоставеното от ищеца Допълнително споразумение към договор за мобилни услуги от 04.02.2019 г. е посочено, че стандартната цена на мобилно устройство Huawei Mate 20 Dual Blue, предмет на договора за лизинг от същата дата, е на стойност 1349,90 лв., като предвидената в полза на лизингополучателя цена е в размер на 806,16 лв. Видно от съдържанието на приложеното споразумение е, че предоставената отстъпка е обусловена от сключването и изпълнението на договора за мобилни услуги при договорен стандартен месечен абонамент на стойност 44,99 лв. със срок за изпълнение 24 месеца. Ищецът претендира посочената разлика с аргумент, че доколкото е налице неизпълнение на договорните задължения от страна на ответника по договора за мобилни услуги, приложение намира разпоредбата на т. 2, раздел III от Допълнителното споразумение, сключено между страните. От съдържанието на посоченото се установява, че потребителят дължи разликата между стандартната и преференциалната цена на предоставеното мобилно устройство в случай на прекратяване на договора поради виновното му неизпълнение на задълженията по договора. В настоящия случай не се установи, че договорът е развален от страна на ищеца на основание виновно неизпълнение на договорни задължения на ответника. В становището си ищецът е посочил, че договорът за лизинг от 04.02.2019 г. е прекратен с изтичането на срока му към 04.01.2021 г. В тази връзка претенцията на ищеца се явява неоснователна.

По отношение на разноските, съдът намира, че с оглед изхода на спора приложение намира разпоредбата на чл.78, ал. 3 ГПК. Ответникът не е извършил разноски в настоящото производство, поради което съдът не дължи произнасяне с осъдителен диспозитив.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от „Й Б ЕАД, ЕИК , със седалище и адрес на управление: 6, срещу О. А. Ц., ЕГН *****, с адрес: за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 92, ал. 1 ЗЗД, сумата от **885,05** лева, от които **127,95** лева, представляващи вземания за лизингови вноски по Договор за лизинг от 04.05.2018 г., **470,26** лева, представляващи сбор от дължими възнаграждения по договор за лизинг от 04.02.2019 г., както и **124,98 лева**, представляващи неустойка претендирана на основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД вр. т. 2, раздел III от Допълнително споразумение към договор за

мобилни услуги от 06.08.2019 г., както и вземане в размер на **161,86 лева**, представляващи разлика между стандартната цена на предоставено по договора за лизинг от 04.02.2019 г. мобилно устройство и договорената между страните преференциална обща лизингова цена във връзка с Допълнително споразумение към договор за мобилни услуги от 04.02.2019 г., като неоснователни и недоказани.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването на страните пред Софийски градски съд с въззивна жалба, по реда на глава XX ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____